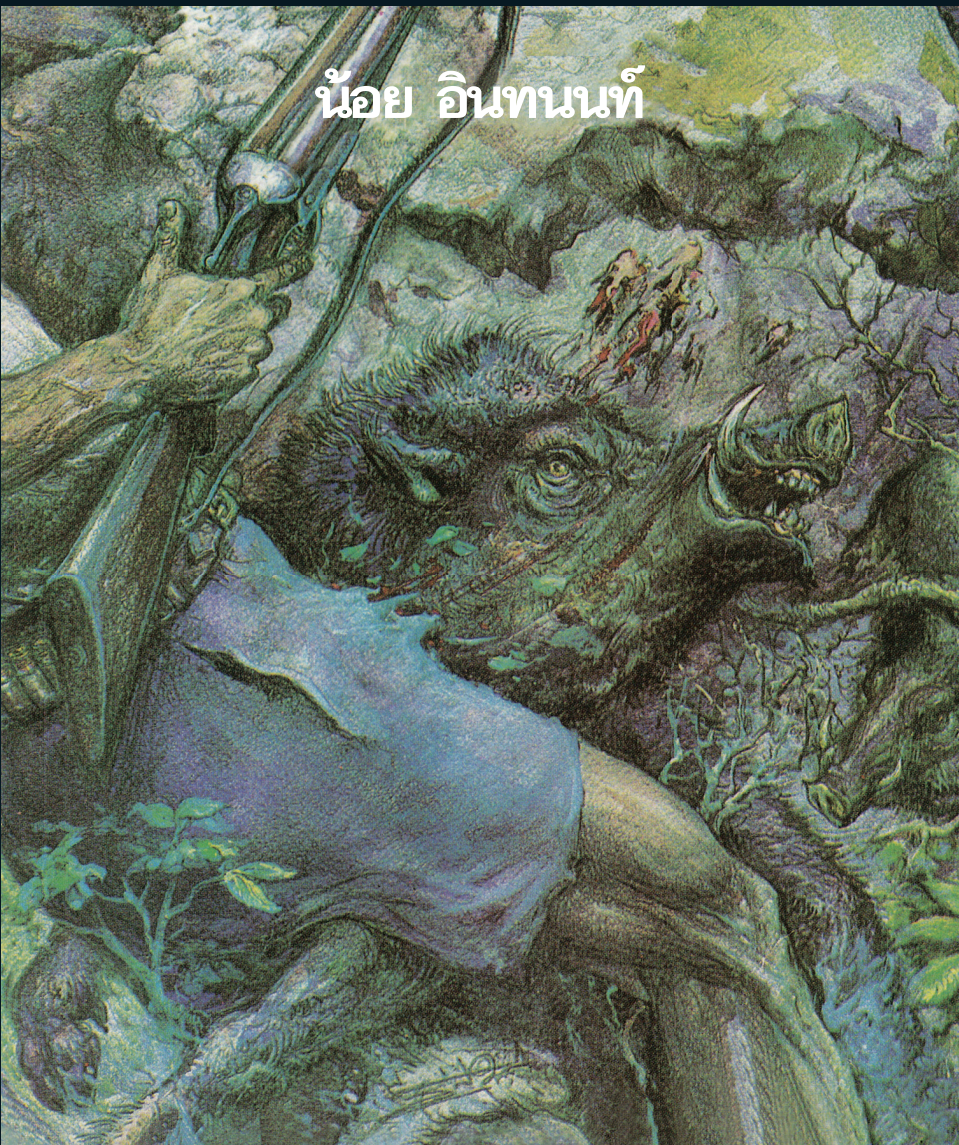

ชุดนวนิยายผจญภัยลี้ลับในป่าดงพงพีเมืองไทย

ล่าองไพร

เจ้าป่า

น้อย อินทนนท์

น้อย อินทนนท์ นามปากกาของ มาลัย ชูพินิจ (๒๔๔๙-๒๕๐๖)

เกิดที่กำแพงเพชร เรียนหนังสือที่โรงเรียน
บพิตรพิมุข เทพศิรินทร์ และจบชั้นมัธยมบริบูรณ์
จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย เคยรับราชการ
เป็นครูอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากนั้นได้ใช้ชีวิตในการ
เขียนหนังสือตลอดเวลา ๓๕ ปี

ครูมาลัยเป็นนักหนังสือพิมพ์และนักเขียน
ชั้นครูซึ่งมีอัจฉริยะยากจะหาผู้ใดทัดเทียม เขียน
ได้ทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย เรื่องสั้น บท-
ความ สารคดี ตลอดจนคอลัมน์เกี่ยวกับหนังสือ
โทรทัศน์ กีฬา ฯลฯ โดยใช้นามปากกาต่างๆ กัน
ที่รู้จักกันดีก็คือ “ม. ชูพินิจ” “น้อย อินทนนท์”
“อินทนนท์น้อย” “เรียนเอง” “แม่เองค์”
“นายฉันทนา” “ลดาภิรักษ์” “สมิงกะหรง”
“แปดตลิ่งกรอบ” ฯลฯ

ไม่เพียงเป็นที่รู้จักนับถือด้านงานประพันธ์
และงานหนังสือพิมพ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ
เท่านั้น ครูมาลัยยังได้อุทิศตนด้านการบำเพ็ญ
ประโยชน์แก่สังคมและเพื่อนมนุษย์อีกด้วย จนได้
รับเกียรติสูงสุด ซึ่งนักหนังสือพิมพ์น้อยคนจะพึง
ได้รับ คือได้รับแต่งตั้งเป็นวุฒิสมาชิกและได้รับ
พระราชทานปริญญาดุษฎีศาสตรดุษฎีบัณฑิต
กิตติมศักดิ์ จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์อีกด้วย

ปก :

**จากภาพวาดชุดชีวิตป่า ของ
สนั่น ศิลากรณ์**

(พ.ศ. ๒๔๖๒-๒๕๒๙)

น้อย อินทนนท์

ล่องไพร

ดอน
เจ้าป่า

สำนักพิมพ์ กระพ้อม ป.ล.

ISBN 978-974-22589-8-6

ล่องไพร

อันดับที่ ๕

เจ้าป่า

ผู้จัดพิมพ์ชุดล่องไพร

๒๔๙๔ สำนักพิมพ์พิทยาคาร

๒๕๐๙ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๕๑๔ สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

๒๕๒๔ สำนักพิมพ์บรรณกิจ

๒๕๓๓ – ๒๕๕๕ สำนักพิมพ์ กระท้อนม ป.ล.

จัดพิมพ์โดยได้รับอนุญาตจาก

มูลนิธิมาลัย ชูพินิจ

www.krumalai.com

ชนินฐา (ชูพินิจ) ณ บางช้าง

บรรณาธิการ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ กระท้อนม ป.ล.

พิมพ์ที่

บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

เลขที่ ๔๕/๑๒-๑๔,๓๓ หมู่ ๔ ต.บางขนุน

อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทร. ๐๒-๔๗๙-๙๑๕๔-๖

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

เลขที่ ๑๑๗-๑๑๙ ถนนเฟื่องนคร ตรงข้ามวัดราชบพิตร

เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๐๒-๒๒๕๙๕๓๖-๙

ราคา ๑๕๐.๐๐ บาท

จากสำนักพิมพ์

“เจ้าป่า” เป็นลำดับที่ ๕ ในชุด “ล่องไพร” ของ “น้อย อินทนนท์” ซึ่งสำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. จัดพิมพ์เผยแพร่ เป็นตอนที่ศักดิ์ สุริยัน ได้รับการขอร้องจากแพทย์หญิงผู้หนึ่งให้ช่วยติดตามบิดาของเธอ ซึ่งหลงหายไปป่าดงดิบระหว่างชายแดนไทย-พม่า หลายปีมาแล้ว

คณะล่องไพรได้เดินทางไปเผชิญกับความยากลำบากนานับประการ ทั้งจากสัตว์ร้าย และจากชาวป่า ซึ่งแตกต่างกับเขาโดยสิ้นเชิงทั้งด้านขนบธรรมเนียมประเพณี

จากการบรรยายของ “น้อย อินทนนท์” ท่านจะได้กลิ่นหอมฟุ้งจรุงใจของเอื้องจำปาขาว พันธุ์ไม้สำคัญซึ่งใช้ในพิธีบวงสรวงต่างๆ ของชาวป่าเหล่านั้น ท่านจะได้เห็นพิธีบูชาญัก “สะเหล่ง” เทวรูปกระหายเลือดประจำเผ่า และสุดท้ายท่านจะได้รู้ว่า บางครั้ง...ความกตัญญู กตเวทีของชาวป่า ซึ่งชาวเมืองดูถูกกันหนักหนาว่าไร้อารยธรรมนั้น อาจจะมีบริสุทธิผุดผ่องและเต็มไปด้วยการเสียสละแม้ชีวิตให้แก่ผู้ที่เคยมีพระคุณต่อเขา ยิ่งกว่าจะหาได้จากชาวเมืองด้วยซ้ำไป

สำนักพิมพ์กระท่อม ป.ล. หวังว่าท่านผู้อ่านคงจะได้รับความเพลิดเพลินจากนิยายผจญภัยในป่าดงพงพีชุดนี้ และคอยติดตาม “ล่องไพร” ชุดต่อไป ซึ่งสำนักพิมพ์จะนำเสนอตามลำดับ

เพื่อนรุ่นเยาว์ของครูมาลัย

สิ่งที่ข้าพเจ้าไม่เคยลืม และฝังอยู่ในความทรงจำอันแนบแน่นเมื่อได้เบนชีวิตเข้ามาฝึกฝนแสวงหาความรู้ในเรื่องป่าและธรรมชาติ ประมาณ พ.ศ. ๒๔๔๓ ข้าพเจ้าพร้อมกับ อาณัติ บุณนาค และ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ เทววงศ์ ได้เดินทางไปยัง กระท่อม ป.ล. ตรงข้ามสวนจิตรลดา ในตอนบ่ายวันหนึ่งเพื่อพบกับ ครูมาลัย ฐาทินิจ

ข้าพเจ้าได้คุ้นเคยกับท่านเจ้าของกระท่อม ป.ล. มาก่อนแล้ว เพราะครูมาลัยชอบพอกับพ่อของข้าพเจ้ามาก สนทนากันตั้งแต่ข้าพเจ้ายังเด็กอยู่ในฐานะที่พ่อเป็นนักสะสมหนังสือและเป็นนักเขียนเรื่องประเภทขบขันอันมีชื่อเสียงมากอยู่ใน ไทยเขษมและเริงรมย์ ท่านได้ต้อนรับพวกเราสมัยรุ่นหนุ่มที่เพิ่งออกศึกษาป่าหน้าใหม่ด้วยความยินดี การสนทนาเป็นไปอย่างเพลิดเพลินด้วยความรู้อันแตกฉานของครูมาลัยที่ให้แก่พวกเราอย่างดียิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องป่า สัตว์ป่า เรื่องปิ่นแม็กกระทั่งเรื่องกล้วยไม้ ซึ่งท่านมีความชัดเจนเกือบจะทุกด้านในสรรพสิ่งต่างๆ จากชีวิตของนักหนังสือพิมพ์ผู้ผ่านโลกมามากมาย

ข้าพเจ้าภูมิใจที่ครูมาลัยให้เกียรติข้าพเจ้าในฐานะเพื่อนรุ่นเยาว์ สิ่งที่ผมใฝ่ฝันยิ่งกว่านั้นเพราะครูมาลัยเกิด พ.ศ. ๒๔๔๔ และข้าพเจ้าเกิด พ.ศ. ๒๔๖๑ เป็นปีเกิดเดียวกันคือ ปีมะเมีย เป็นราศีที่ตรงกัน ห่างกัน ๑๒ ปีพอดี

พวกเราเพิ่งจะเริ่มออกป่าใหม่ๆ ข้อเสนออันดีของครูมาลัยจึงเป็นเหมือนแสงสว่างที่ช่วยให้การเดินทางของเราไม่ผิดพลาด บำเพ็ญคนให้สมกับการออกป่าล่าสัตว์นั้นควรให้เป็นกีฬาของลูกผู้ชาย และให้เป็นไปตามกติกากฎเกณฑ์ที่วางไว้ แต่มันก็จะต้องอยู่กับจิตสำนึกของผู้ถือปืนว่าควรยิงอะไร หรืองดการยิงอย่างเด็ดขาดสำหรับสัตว์ที่ไม่สมควรสังหารมัน

ครูมาลัยให้ข้อคิดกับพวกเราหลายอย่างหลายประการ ด้วยความหวังดีด้วยสำเนียงอ่อนโยนและจริงใจ การที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องป่าขึ้นมาบ้างนี่ กลับเป็น

ความยินดีและพอใจของท่านที่จะเห็นว่าในโลกของการประพันธ์นั้นควรมีสารคดี เรื่องป่าหรือสารนิยายเรื่องป่าเข้ามาด้วยเช่นในต่างประเทศ ท่านมิได้เห็นว่ามีข้าพเจ้า ไปไว้ครอบงำของท่านเลย เพราะเมื่อป่าเริ่มจะเหือดหายไปด้วยการถูกโค่นถูกเผา ถูกตัดฟันกันอย่างถล่มทลายนั้น ท่านก็ได้แต่ส่ายหน้า และแสดงความเวทนาผู้ที่หวังประโยชน์ โดยมีได้ประโยชน์คือความแปรปรวนของดินฟ้าอากาศและความหายหน้าที่จะส่งผลวายวอดแก่ผู้อยู่ร่วมแผ่นดินกับพวกเขา

ที่กระท่อม ป.ธ. ข้าพเจ้ากับเพื่อนนักนิยมนธรรมชาติและป่าดงพงไพรยังไป พบครูมาลัยอีกหลายครั้ง และโชคดี เราก็ได้พบกับเพื่อนพรานร่วมป่าของท่านที่มา เยี่ยมเยือน เช่น พรานไข่ หวังน้ำ การสนทนาก็ยิ่งออกรสยิ่งขึ้น เพราะพวกเราจะ ถามไถ่ถึงเรื่องป่าและสัตว์ป่ากับพรานไข่ อย่างถี่ยิบ เพราะความอยากรู้ พรานไข่ให้ คำตอบที่เราชื่นชม บางเรื่องเต็มไปด้วยความตื่นเต้น เร้าใจ และช่วยให้การเดินป่า ของเราในครั้งต่อมามีความระมัดระวังและใช้ความสังเกตที่รัดกุม

คุณชายติลกลากกล่าวกับข้าพเจ้าว่า ครูมาลัยนั้นเป็นครูใหญ่แห่งป่าดิบดง ใหญ่ที่เป็นแบบอย่างอันดีงาม

“ส่องไฟ” เป็นบทประพันธ์ที่ยิ่งยงที่สุดเมื่อกว่า ๔๐ ปี เมื่อเป็นละครทาง วิทยุก็กึกก้องทั่วทุกมุมเมือง ความทรงจำของคนรุ่นก่อนนั้นยังไม่เลือนลิม เพราะ ข้อเขียนที่เต็มไปด้วยชีวิตชีวาผูกมัดผู้อ่านและผู้ฟังไว้ อย่างจำหลักแน่น

“น้อย อินทนนท์” หรือ ครูมาลัย ชูพินิจ ได้สร้างอมตะสารนิยายชุดนี้ไว้ เป็นอนุสรณ์ที่ยากจะมีใครสามารถทำได้เสมอเหมือน

ชาติ เอี่ยมกระสุนธุ์

๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๗

เจ้าป่า

เอื้องจำปาขาว	๓
ข่าวจากผู้ตาย	๑๗
แผนที่ของวัลลภา	๒๕
เรื่องของช่างคำ	๔๒
สมรภูมิกลางหุบลึก	๕๒
โจรไพร	๖๑
สะแหล่ง	๖๔
เทวรูปมรณะ	๗๖
ล่อป่า	๘๔
กลิ่นเอื้องกลิ่นอวสาน	๙๓
อุโมงค์อุบาทว์	๑๐๐
นาโบ	๑๑๕
กลางดงสะแหล่ง	๑๒๔
สังเวทเทวรูป	๑๔๓
ล่อป่าพินาศ	๑๕๘
สะแหล่งสลาย	๑๗๔
ผู้นำสะแหล่งใหม่	๑๙๑
ผจญพรานไพร	๒๐๖
ฝ่ามรสุม	๒๑๕
ค้างคาวผี	๒๓๕

๑

เอื้องจำปาขาว

ตลาดปากน้ำโพในหน้าแล้ง แห้งและร้อนอย่างไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้ ถ้าท่านเคยผ่านฤดูหนาวและหน้าน้ำที่นั่น คลื่นอันสูงชัน ความคื่นของปลายแม่น้ำปิงซึ่งเริ่มต้นแม่น้ำเจ้าพระยาที่ท้ายเกาะยม เสียงขรมถมเถจากท่าเรือจ้างซึ่งขนส่งผู้โดยสารระหว่างสถานีและเรือนแพในแนวใหญ่กับตลาด ตลอดจนอากาศที่ยังอบอ้าว แม้จะเป็นเวลาค่ำแล้ว ไม่เคยเปลี่ยนสภาพไปจากปากน้ำโพเก่าๆ ในความทรงจำของข้าพเจ้า ถึงในยุคปัจจุบัน ปากน้ำโพจะกลายเป็นสวรรค์ที่เต็มไปด้วยศุภนิมิต ครึกครื้นไปด้วยโรงมหรสพ และสว่างไสวไปด้วยแสงไฟสีต่างๆ กันก็ตาม

จากศาลฟ้าของโรงแรมที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ขณะนั้น เสียงอื้อของผู้คน และเสียงรถยนต์ที่ผ่านไปมาตามถนนข้างล่าง ฟังดูแปลกและเต็มไปด้วยความน่ารำคาญ ภายหลังที่อยู่แต่ในป่า ท่ามกลางความสงบเงียบ และความวิเวกวังเวงมาเป็นเวลานาน แม้กระนั้น ข้าพเจ้าก็จะต้องเผชิญกับชีวิตที่เต็มไปด้วยเสียง เต็มไปด้วยแสง และเต็มไปด้วยสีในวันรุ่งขึ้น เมื่อถึงบ้านเดิมในพระนครแล้ว

ความสำนึกนั้น ทำให้รู้สึกอ่อนใจขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ข้าพเจ้าคงจะถอนใจหรือแสดงกิริยาอะไรออกไปให้เป็นที่ผิดปกติเป็นแน่ เพราะ

ดาเกินซึ่งเดินทางจากบ้านป่าของแกตามมาส่งด้วยเงยหน้าขึ้นจากกับ
แกล้มและแก้วเหล้า จันแรกมองดูข้าพเจ้าด้วยนัยน์ตาอันขร่า แต่ยังเป็น
ประกายไปด้วยชีวิตชีวาของแกก่อน ต่อมาก็ชำเลืองไปที่อีกโต๊ะหนึ่งซึ่งตั้ง
อยู่ในเงาสลัวของปลายคาค่าด้านริมแม่น้ำ ครั้นแล้วก็หัวเราะเบาๆ
กระซิบกระซาบว่า

“ดูเหมือนยังสาว แล้วก็สวยมากไม่ใช่รี นาย?”

ข้าพเจ้าหันไปมองดูแกด้วยความประหลาดใจ

“พูดถึงอะไรของแกนะ ดาเกิน?”

ดาเกินถอนใจ “ก็อะไรล่ะที่ทำให้นายถอนใจ? อะไรล่ะที่นายกำลัง
คิดถึง? อะไรล่ะที่นุ่งอกตั้งตะโพกคิงอยู่นั่นล่ะ?”

ข้าพเจ้าหันไปทางที่ทางคาของแกชำเลือง และนั่นเอง เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็นหญิงสาวคนนั้น หล่อนคงจะนั่งอยู่ที่นั่นมาเป็น
เวลานานก่อนหน้าเราเข้าไปแล้ว เพียงแต่ข้าพเจ้าไม่ทันแลเห็น ขณะ
นั้นหล่อนหันหน้ามาทางเราเช่นเดียวกัน จากสีหน้า แม้จะอยู่ในแสงสลัว
ของโคมไฟเบื่องบน ข้าพเจ้าประมาณอายุว่าคงอยู่ในวัยต้นยี่สิบ จากการ
แต่งกาย และกิริยาท่าทาง คลอดจนความคารวะที่คนรับใช้ประจำโรงแรม
แสดงต่อ ทำให้อดคิดไม่ได้ว่าอย่างไรเสียหล่อนก็คงไม่ใช่ผู้หญิงจำพวก
นั้น

“เข้าใจผิดนัก ดาเกิน” ข้าพเจ้าบอก “ฉันกำลังคิดถึงความสุขที่
ชีวิตเราผ่านมามีด้วยกันในป่ามากกว่า บอกตรงๆ ฉันกำลังคิดอยู่ว่า ฉันจะ
ทำอะไรกับตัวของฉันเองต่อไป เมื่อถึงกรุงเทพฯ แล้ว”

“หาแม่บ้านสักคน สำหรับปรนนิบัตินายอย่างยายดาเกิน นายจะ
เพลิน จนลืมป่าลืมนกต่อไป”

ข้าพเจ้าได้ฟังแกก็หัวเราะ “เท่านั้นเองหรือดาเกิน เป็นที่สุดโน

ชีวิตของผู้ชายเรา?”

ตาเกินลศแก้วเหล้า ๒๘ ซึ่งแกโปรดลงจากริมฝีปากช้าๆ มองข้าพเจ้าเขม็งขณะที่ถามว่า

“บอกตาเกินหน่อยเถอะนาย ว่าเทวดาให้ผู้ชายเกิดมาทำไม ถ้าไม่ใช่เพื่อทำให้ผู้ชายกะผู้หญิงเกิดต่อๆ กันไป?”

ข้าพเจ้าถอนใจ “ยังมีอีกหลายอย่างตาเกิน ที่คนเราซึ่งเกิดมาไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย จะต้องรับผิดชอบ จะต้องมีหน้าที่ต่อกัน การให้ความช่วยเหลือ การแสดงความเอื้อเฟื้อ การเห็นอกเห็นใจ และการให้เพื่อนมนุษย์ด้วยกันมีความสุขเท่าที่เราจะสามารถทำได้”

“มีเมียเสียสักคน หรือหลายๆ คนอย่างตาเกิน...นาย จะช่วยให้ใครต่อใครเป็นสุขไปตามๆ กัน”

ข้าพเจ้าสั่นศีรษะ “มีเมียเมื่อไร ฉันจะไม่มีโอกาสได้รับความสุขอย่างที่เราได้รับมาด้วยกันตลอดเวลาอย่างนี้อีกต่อไป ไม่มีผู้หญิงคนไหนจะเข้าใจผู้ชายที่ใช้ชีวิตอย่างฉัน ความเป็นไทแก่ตัว ซึ่งเป็นขอปรารถนาในชีวิตของฉันมาแต่ไหนแต่ไรจะไม่มีเหลือ ฉันรู้ ตาเกิน ว่าอยู่ตัวคนเดียวอย่างนี้ นอกจากความสุข ความสันโดษที่จะได้รับแล้ว ฉันจะเป็นประโยชน์แก่คนอื่น ๆ ได้มากกว่าเมื่อมีเมียแล้ว”

“ตกลงก็ไม่ได้ความอะไร อย่างที่นายและตาเกินพูดกันมาแล้ว ไม่รู้ว่าที่หนตอกก็หนั่นเอง” ตาเกินส่ายหน้า

ขณะนั้นเอง หญิงสาวผู้นั้นก็ลุกขึ้นจากโต๊ะเดินเข้ามาที่เราอย่างกระปรี้กระเปร่า และปราศจากความสะทกสะเทือนเงินอาย ตาเกินคว้าแก้วเหล้าโยนเข้าปากเป็นครั้งสุดท้าย กระซิบเตือนว่า

“ระวัง! นาย...๑๐ ไอ้เก้ ๑๐๐ ไอ้เงา ๑,๐๐๐ ไลสง มาแล้ว!”

แกทำท่าจะลุกขึ้นจากเก้าอี้ และเลี้ยวไปจากที่นั่น แต่หญิงสาว

หัวเราะเบาๆ พลังห้ามไว้

“อย่าไปเลยตาเกิน ฉันไม่ตั้งใจจะเข้ามาทำลายความสุขของตาเกินหรอก กินต่อไปเถอะ อยากจะขอบกวนเวลาคุณศักดิ์ศักดิ์ประเดี้ยวเท่านั้น”

“ประทานโทษ” ข้าพเจ้าลุกขึ้นยืนและรับไหว้หล่อนอย่างงงๆ “คุณ...คุณ...”

หญิงสาวนั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่ว่างอย่างปราศจากพิธีรีตอง และโดยไม่รอฟังคำเชิญ แล้วก็หัวเราะอีก

“ทำไมดิฉันถึงรู้จักคุณนะหรือคะ?” หล่อนถามอย่างสุภาพด้วยเสียงไพเราะ “ไม่ยากเลย เขาโจษขานกันทั้งตลาดมาตั้งแต่เห็นว่าเห็นคุณที่นี่ เพียงแต่ดิฉันไม่แน่ใจเท่านั้นว่าเป็นคนไหน จนกระทั่งได้เห็นพร้อมกันทั้งสองคนกับตาเกินผู้มีชื่อเสียง และถามเด็กรับใช้อีกครั้งจึงได้แน่ใจ เพราะหัดดีเหลือเกินที่ดิฉันได้พบคุณ ไม่งั้นก็ยังไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อไป”

ข้าพเจ้านั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดิม โดยมีได้สนใจต่ออาการทุรนทุรายของตาเกิน พลังพิมพ์

“ผมยังไม่เข้าใจ...”

หล่อนมองดูข้าพเจ้าตรงหน้า นัยน์ตาอันงามทั้งคู่แจ่มใส เต็มไปด้วยความหวังและความกระตือรือร้น

“ขอเวลาให้ดิฉันสัก ๑๐ นาทีเท่านั้นแหละค่ะ คุณจะเข้าใจตลอด” หล่อนบอก “ดิฉันจะไม่รบกวนเวลาคุณมากกว่านั้น ความจริง ดิฉันรู้ว่า คุณเพิ่งเหน็ดเหนื่อยจากความลำบากตรากตรำในการออกป่าล่าสัตว์มาใหม่ๆ ชั้นแรกก็ไม่ได้ตั้งใจเลยว่า จะมารบกวน แต่ก็ช่วยไม่ได้ มันไม่มีทางไหนอีก...”

“โปรดเริ่มเรื่องของคุณดีกว่า...” ข้าพเจ้าเอ่ย

“ค่ะ ดิฉันจะเริ่มเดี๋ยวนี้” หล่อนว่า “คุณศักดิ์รู้ข่าวพระพิสนธิ์ วนาศาสตร์แล้วไม่ใช่หรือคะ?”

ข้าพเจ้าสั่นศีรษะ

“นั่นเพราะคุณศักดิ์เข้าไปอยู่ในป่าเสียหลายเดือน” หล่อนว่า “แล้วกลับออกมาก็ไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์เลย มิฉะนั้นก็คงจะเห็นว่าหนังสือพิมพ์วันนี้ก็ยังลงข่าวพระพิสนธิ์ กันเกรียวกราวอยู่ ประทานโทษ คุณศักดิ์เคยรู้จักหรือได้ยินชื่อบ้างไหมคะ พระพิสนธิ์วนาศาสตร์นะ?”

ข้าพเจ้าพยักหน้า “ถ้าคุณหมายถึงผู้ช่วยอธิบดีกรมป่าไม้คนเก่าละก็ ผมรู้จักท่านดี เราเคยออกป่าด้วยกันหลายครั้ง ในชีวิตท่องเที่ยวของผมเคยได้รับความกรุณาในการให้ความสะดวกจากท่านหลายหน”

“ค่ะ พระพิสนธิ์ คนนี้แหละหลังจากออกจากราชการแล้ว หันไปสนใจในการสะสมกล้วยไม้ และเปิดเนอเซอรี่ค้าขายติดต่อกับต่างประเทศเป็นการใหญ่มาหลายปี เป็นที่รู้จักกันแพร่หลายในวงการกล้วยไม้ทั้งในเมืองไทยและต่างประเทศทั่วไป พระพิสนธิ์ คนนี้แหละ ที่สมาคมพฤกษชาติแห่งประเทศไทย ร่วมกันกับสมาคมกล้วยไม้ต่างประเทศหลายสมาคม ตั้งเงินรางวัลไว้ให้สำหรับผู้ที่ค้นพบตัว เป็นจำนวนเกือบ ๒๐๐,๐๐๐ บาท...”

ข้าพเจ้าเกือบจะโพล่งออกไปว่า ในฐานะเป็นอาชญากรฉ้อโกง หรือต้องคดีใดๆ ก็พอดีหญิงสาวเอ่ยต่อไปว่า

“หลายคนได้พยายามแล้วแต่ไม่สำเร็จ บางรายบุกป่าฝ่าดงไปไม่ถึงครึ่งทางก็ต้องพาความล้มเหลวกลับ บางรายถึงแก่เช่าเครื่องบินออกสำรวจในบริเวณป่าที่เข้าใจว่าพระพิสนธิ์ คกอยู่ แต่ก็ไม่ได้ผล ถึงกระนั้น ทุกคนรวมทั้งดิฉันเองก็เชื่อกันว่า คุณพระยังมีชีวิตอยู่ในป่านั้น

ตอนหนึ่งของทิวเขาตะนาวศรี ระหว่างเขตแดนพม่ากับนครสวรรค์ เพียง
แต่จะเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่ในการรักษาพยาบาลของชาวป่าในบริเวณนั้น หรือ
ถูกกักตัวไว้เพราะบุกรุกเข้าไปในที่หวงห้ามของเขา ยังไม่ทราบได้”

“คุณพระจะเข้าไปในป่านั้นทำไม?” ข้าพเจ้าถามด้วยความสนใจ

“เพราะกลัวไม้ ซึ่งเป็นทั้งความฝันและชีวิตจิตใจของท่านนะ
ซีคะ” หญิงสาวตอบ เงยหน้าขึ้นมองคุข้าพเจ้า เหมือนเพิ่งจะนึกอะไร
ขึ้นได้ “ดิฉันพูดมานานป่านี้นึกว่า ๑๐ นาทีแล้วกระมัง แต่ยังมีได้เล่า
รายการละเอียดให้คุณฟังเลย โปรดฟังคะ เมื่อประมาณปีกว่ามานี้เอง มี
พนักงานป่าไม้เก่าของคุณพระคนหนึ่ง เอาเรื่องจำป่าคันหนึ่งไปให้ เมื่อ
ดอกออกมาก็ทำความคันเดินให้แก่วงการกลัวไม้อย่างขนานใหญ่ บริษัท
กลัวไม้ต่างประเทศเอง ถึงกับส่งตัวแทนเข้ามาดูและติดต่อขอซื้อ แต่
คุณพระไม่ยอมขาย เพราะต้องการเลี้ยงไว้ผสมพันธุ์ เนื่องจากจะหา
เรื่องจำป่าอย่างนี้อีกไม่ได้”

“เรื่องจำป่าหรือ Moschatum มีอยู่ลงไปในพื้นที่เหนือของ
เมืองไทยและพม่า”

“คะ ถูกของคุณ ถ้ามันเป็นเรื่องจำป่าธรรมดาและสีเหลือง”
หล่อนว่า “แต่เรื่องจำป่าคันนี้สีขาว เป็น Moschatum ของ R. Aiba
คันแรกที่เคยมีผู้ค้นพบในเมืองไทย หรือจะว่าในโลกก็ได้”

ข้าพเจ้าเองไม่สู้จะรู้เรื่องหรือสนใจอะไรมากนักเกี่ยวกับกลัวไม้
แม้กระนั้นในฐานะที่ท่องเที่ยวมาแทบทุกป่าในเมืองไทย เป็นธรรมดาอยู่เอง
ที่จะต้องรู้จักและเข้าใจกลัวไม้ ซึ่งมีอยู่ในป่าทั่วไปตามสมควร และ
เรื่องจำป่าสีขาวเป็นของใหม่ที่ข้าพเจ้าเพิ่งเคยได้ยิน ข้าพเจ้าบอกคู่สนทนา
ออกไปตามนั้น

“ดิฉันเอง ถ้าไม่ได้เห็นด้วยตาก็คงจะไม่ยอมเชื่อเหมือนกัน” หล่อน

ว่า “แต่มันขาวจริง ๆ ค่ะ ขาวบริสุทธิ์เหมือนดอกมะลิ ขาวเสียยิ่งกว่า
ฟ้าแล่นขาวที่เราเห็นกันในตลาดกล้วยไม้เวลานี้ คิดฉันกำลังจะทำลายเวลา
คุณมากไปในเรื่องของกล้วยไม้เสียอีกแล้ว ขอให้เราหันไปหาเรื่องเดิมต่อ
ไปดีกว่าค่ะ เอื้องจำปาสีขาวคันนั้นไปอยู่ในมือคุณพระได้ไม่กี่เดือนก็เน่า
หมดทั้งกอ จะเป็นเพราะน้ำเพราะเชื้อราหรือสัตว์เลื้อยปัสสาวะรดไม่รู้ได้
ทางสมาคมพฤกษชาติแห่งประเทศไทย และสมาคมกล้วยไม้ต่างประเทศ
ก็ตั้งเงินทุนให้คุณพระใหม่ สำหรับค้นคว้าหาสาเหตุคันที่ตายต่อไป เพื่อ
การศึกษาคันคว้า นี่แหละค่ะ เป็นเหตุให้คุณพระต้องออกเดินทางด้วย
ตนเอง เพราะ ความไม่ไว้วางใจใคร...

...จากปากคำของพนักงานป่าไม้คนนั้น ท่านได้ฟังเรื่องราวละเอียด
เอียดต่อไปว่า เขาได้มาจากกะเหรี่ยงอีกคนหนึ่งซึ่งเดินทางมาจากป่าบน
เรื่องราวที่กะเหรี่ยงคนนั้นเล่าให้ฟังพิลึกกึกกือและประหลาดมหัศจรรย์
อย่างเหลือเชื่อ แต่คุณพระก็เชื่อ เขาว่าเอื้องจำปาขาวที่เขาได้มาเป็นคัน
ไม้ที่ชาวป่าพวกหนึ่ง ซึ่งอาศัยอยู่ในหุบเขาใหญ่ ในทิวเขาตะนาวศรีคอนัน
ถือเป็นดอกไม้ประจำชีวิตสำหรับบูชาสักการะเจ้าป่า เพื่อความปลอดภัย
และความอยู่ดีกินดีมาแต่สมัยปู่ย่าตายาย กะเหรี่ยงผู้นั้นเป็นพราน และ
พลัดเข้าไปในหมู่บ้านดังกล่าว เขาได้เห็นประเพณีต่าง ๆ อย่างที่เขาไม่ได้
เห็นมาจากชาวป่าพวกไหนเลยในชีวิต และพบพิธีซึ่งไม่คิดว่าจะมีอยู่ใน
โลกนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างของชาวป่าพวกนั้นดูเหมือนจะขึ้นอยู่กับเอื้องจำปา
ขาวทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นการสู่ขอ การแต่งงาน การศพ การเซ่นไหว้
วิญญูณบรรพบุรุษ ตลอดจนเทวรูปประจำเผ่าของเขา ธรรมชาติของ
มนุษย์เราเป็นของประหลาด กะเหรี่ยงโดยมากมักเชื่อสัจย์ ไม่จู้จี้จัมโมย
แต่ความสนใจในความสำคัญของเอื้องจำปาสีขาวเหล่านั้นมากกว่าเจตนา
อื่นใด เป็นเหตุให้พรานกะเหรี่ยงที่คิดฉ้อฉลลักลอบเอาติดตัวออกมาไม่

ได้ทั้งที่รู้ว่าโทษในการกระทำเช่นนั้น หมายถึงความตาย ได้อาศัยความชำนาญภูมิประเทศและไหวพริบในชีวิต พรานเท่านั้น เขาจึงเอาตัวรอดลงมาจนถึงป่าล่างได้ และมอบเอื้องจำปาขาวต้นนั้นให้พนักงานป่าไม้เก่าของคุณพระไว้ในฐานที่เคยมีบุญคุณต่อเขามาก่อน...

...เมื่อคุณพระ พร้อมด้วยคณะของท่านออกเดินทางจากที่นี่ ก็ได้พนักงานป่าไม้เก่าคนนี้ และพรานกะเหรี่ยงผู้นั้นเองเป็นผู้นำทาง ครั้นแล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบหายไป จนกระทั่งอีก ๖ เดือนต่อมา พวกป่างัดไม้ที่ไปง่าป่าจึงพาชายคนหนึ่งซึ่งรู้จักกันภายหลังว่าเป็นพนักงานป่าไม้เก่าคนนั้น และกำลังเจ็บหนักอาการร่อแร่เต็มที่จะเข้ามาส่งโรงพยาบาลที่จังหวัดนั้นแหละค่ะ เราถึงได้รู้ข่าวคุณพระกับคณะของท่านเป็นครั้งแรก”

หล่อนหยุดถอนใจ ใบหน้าหมดจดงดงามและผ่องใส เสร้าลงเมื่อถึงตรงนี้

“โปรดต่อไปครับ” ข้าพเจ้าบอก “คุณได้ข่าวคุณพระว่าอย่างไร?”

“ทุกคนในคณะ นอกจากคุณพระและพนักงานป่าไม้เก่าที่หนีรอดมาได้ ถูกชาวป่าพวกนั้นฆ่าตายทั้งหมด” เสียงของหล่อนเครือ น้ำตาก็ออกมาคลอหน่วย “นายแพทย์ประจำโรงพยาบาล พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะกู้ชีวิตของเขาไว้แต่ก็ไม่ไหว ไหนจะบาดแผลที่ได้รับ ไหนจะโรคภัยไข้เจ็บซึ่งเรื้อรังมานาน หลังจากมาถึงโรงพยาบาลได้เพียง ๓ วัน เขาก็สิ้นใจ...”

หล่อนหยุดไปอีกเหมือนจะพยายามลำดับเหตุการณ์ในความทรงจำ ครั้นแล้วจึงกล่าวต่อไป

“แต่ก่อนที่เขาจะตาย เราได้ฟังเรื่องราวจากเขาพอที่จะนึกวาดภาพได้ถึงความลำบากตรากตรำที่ต่างได้รับในการเดินทาง ค้ำบดต่างๆ ที่เขาได้ผ่าน และความสยดสยองของชนของวิถีทรمان ซึ่งคนป่าพวกนั้น

ได้กระทำแก่เขาและทุกคนในคณะ นอกจากคุณพระ...จะด้วยเหตุหนึ่ง เหตุใดก็ตาม คนป่าพวกนั้นคงจะมีความปรานีท่าน เขายืนยันว่าคุณพระยังมีชีวิตอยู่แน่ เมื่อเขาหนีเอาชีวิตรอดกลับมาได้ คนป่าพวกนั้นอาจจะกักตัวท่านไว้เพื่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเพราะท่านเจ็บป่วยเกินไปเดินทางไม่ได้ ไม่มีใครทราบ แต่ท่านยังไม่ตาย นี่แหละค่ะ จึงได้มีการพยายามส่งคนออกติดตามค้นตัวท่าน แต่ก็ล้มเหลวทุกรายไป ในที่สุดดิฉันก็ต้องตกลงใจออกติดตามด้วยตนเอง”

ข้าพเจ้าจึงมองหน้าหล่อนเขม็งก่อนที่จะถามว่า

“คุณ...คุณเป็นอะไรกับคุณพระ?”

ยิ้มอย่างเศร้าๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากของหญิงสาว เสียงที่ตอบก็เต็มไปด้วยความอ่อนนอกอ่อนใจ

“ลูกสาวและทายาทคนเดียวของท่านค่ะ ดิฉันชื่อวัลลภา!”

ข้าพเจ้าได้ยืดอกเกินพื้มาทำอะไรอยู่ในคอแต่ก็ฟังไม่ถนัดและไม่สนใจ

“ผมเห็นใจคุณมาก คุณวัลลภา” ข้าพเจ้าบอกด้วยความจริงใจ “แต่ขอให้ผมแนะนำด้วยเจตนาดีสักหน่อยว่า ถ้าใครต่อใครที่ชำนาญทางและบ้างก็เจนต่อความตรากตรำของชีวิตป่า ได้พยายามกันมาเป็นอันมากโดยไม่สำเร็จ แล้วล่ำฟังกุณคนเดียวจะไปอย่างไรไหว”

หญิงสาวได้ฟังก็ถอนใจ มองดูข้าพเจ้าด้วยนัยน์ตาซึ่งเต็มไปด้วยการวิงวอน อุตสธรณ์ และขอร้อง

“นั่นซีคะ ดิฉันถึงได้หันหน้ามาหาคุณเพื่อหวังฟัง เพื่อฟังคำแนะนำ” หล่อนว่า “ล่ำฟังกุณเอง ถึงจะมีกำลังเงินกำลังทองว่าจ้างผู้คนหาบหาม และคนนำทางไปด้วยสักเพียงไรก็คงไปไม่รอด เว้นไว้แต่จะได้รับความช่วยเหลือจากผู้ที่รู้จักป่า และทุกสิ่งทุกอย่างที่ป่ามี เหมือนเป็นสนามเล่นของชีวิตอย่างคุณ”

“แต่ผมยังไม่เคยท่องเที่ยวในบริเวณป่าที่คุณว่าคุณพระไปตกอยู่เลย” ข้าพเจ้าค้าน

วัลลภยกมือเท้าไต่ชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ นัยน์ตาทั้งคู่เป็นประกายแจ่มใส

“ข้อนั้นชี้คะที่ดิฉันจะเป็นประโยชน์ได้อย่างมากในการเดินทางครั้งนี้ ดิฉันบันทึกถ้อยคำของพนักงานป่าไม้ผู้ตายไว้โดยละเอียด ทั้งตำบลต่างๆ ที่เขาผ่านขณะไปกับคุณพ่อ และตอนหนีกลับมาจากป่าไว้ทุกระยะ พร้อมด้วยความช่วยเหลือของคุณ ดิฉันมั่นใจเหลือเกินว่าอย่างไรเสีย เราก็คงจะพยายามเข้าไปถึงป่านั้นจนได้”

ข้าพเจ้ามองตอบหล่อนตรงๆ แล้วก็ตั้งกระทู้ถามอย่างเปิดเผยที่สุดว่า

“อะไรทำให้คุณมั่นใจหนักหนา คุณวัลลภ ว่าผมจะช่วยให้คุณบรรลุความสำเร็จในสิ่งที่แม้แต่คนคิดว่าคุณล้มเหลวมาแล้วมากต่อมาก”

“ศรัทธาคะ คุณศักดิ์” หญิงสาวตอบด้วยเสียงหนักแน่น “ดิฉันมีศรัทธาต่อคุณมานาน ทั้งๆ ที่ยังไม่เคยรู้จักเป็นการส่วนตัว มิใช่ศรัทธาในความเก่งกล้าสามารถของชีวิตพรานของคุณ และก็มิใช่ความเร้นลับมหัศจรรย์ต่างๆ ของป่าที่คุณนำมาเปิดเผยให้ผู้ที่ไม่เคยรู้ได้รู้ตามข้อเท็จจริง มันอาจจะเป็นศรัทธาของผู้หญิง แต่ดิฉันก็มีศรัทธาในสิ่งที่ใครๆ เขาอาจจะมองข้ามกันไป”

“อะไรครับ คุณวัลลภ คือศรัทธาข้อนั้น?”

“ความมั่นคงเด็ดเดี่ยวของคุณ ที่จะไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรคหรืออันตรายใดๆ จนกว่าจะบรรลุจุดหมายปลายทางแล้ว และครั้งหนึ่งที่คุณยอมรับภาระใด คุณถือเท่ากับว่ามันเป็นภาระและชีวิตจิตใจของคุณนั่นเอง นั่นเป็นสิ่งที่ดิฉันเคยพบในผู้ชายไม่กี่คนนัก คุณพอจะให้ดิฉันมีหวังบ้าง

“ไหมคะ คุณศักดิ์ ว่าดิฉันจะได้รับความช่วยเหลือจากคุณ”

ข้าพเจ้านิ่งอึ้งอยู่นานโดยมิได้ตอบว่าอะไร จริงอยู่ในเวลานั้น ข้าพเจ้ายังไม่มีโครงการอะไรต่อไป นอกจากภายหลังที่ใช้ชีวิตอยู่ในป่ามาเป็นเวลาหลายเดือนแล้ว ก็อยากจะลงไปเยี่ยมบ้านและจัดการดูแลว่าทุกสิ่งทุกอย่างในความรับผิดชอบยังเป็นปกติหรือไม่ ของป่าและสัมภาระทั้งปวงก็บรรทุกอยู่ในรถที่ว่าเช่าเขาเป็นพิเศษ พร้อมแล้วสำหรับจะออกเดินทางในวันรุ่งขึ้น

แม้กระนั้น ปัญหาใหม่และการผจญภัยใหม่ พร้อมทั้งชะตากรรมของผู้ที่เคยมีพระคุณต่อข้าพเจ้ามาแต่หนหลังก็กำลังรอคำตอบอยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ามองकुวลลา รู้สึกอึดอัดยิ่งขึ้นเมื่อเห็นนัยน์ตาที่เต็มไปด้วยความวิวอน และสีหน้าที่เต็มไปด้วยความคาดหวัง ข้าพเจ้ามองคุตาเกินซึ่งนั่งอยู่ถัดหล่นไป คอยฟังคำตอบของข้าพเจ้าอย่างเคร่งเครียดไม่ต่างไปจากกัน ครั้นแล้วก็ถอนใจ

“คุณทำให้ผมตกอยู่ในที่ลำบากเหลือเกินคุณคุวลลา” ข้าพเจ้าพึมพำ “แต่เพื่อเห็นแก่คุณพระ คุณพ่อของคุณ ผมจะพยายาม”

หล่นอุทานออกมาเบาๆ เอื้อมมือมาจับมือข้าพเจ้าบีบไว้แน่น สีหน้าคั่นเด่นย่นคืออย่างเหลือที่จะอธิบายได้ เสียงที่พูดก็ละล้าละลัก

“ดิฉันคิดแล้วว่าอย่างไรเสียคุณก็ต้องรับ อย่างไรเสียความพยายามของเราจะต้องสำเร็จ”

ข้าพเจ้าถอนใจอีก “อย่าเพิ่งหวังอะไรนักคุณคุวลลา เมื่อเกี่ยวกับเรื่องป่าๆ คงๆ ซึ่งไม่มีอะไรคงที่ ไม่มีอะไรจะอยู่ในสภาพเดิมของมันได้นาน นอกจากนั้นอย่าลืมว่านี่กำลังเริ่มหน้าฝน ซึ่งในภูมิประเทศอย่างป่าบนเช่นนั้น หมายถึงการเผชิญกับความลำบากตรากตรำและอันตรายจากโรคภัยไข้เจ็บเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า”